אינהאלט פונעם מעשה־בוך

דעקל	2
קאפיטל 1: די ערשטע ווערסיע	3
קאפיטל 2: פינף אנהייבן	5
קאפיטל 3: דער אמתער פראבלעם	7
קאפיטל 4: דאסווארט וואס ער לייגט צוריק	9
קאפיטל 5: דער פארשפעטיגונג דאנערשטאג	10
קאפיטל 6: איין אמתער איבערבליק	11
קאפיטל 7: די ליידיגע האנט	13
קאפיטל 8: מען דארף נישט קיין באוואורטונג	14

© 2026 Nussbaum Mind

דער בריוו וואס ער קען נישט פארבעסערן

א ריין בלאט, א קאנווערט וואס מאכט זיך צו, און ווערטער וואס זענען גרייט איידער ער איז גרייט

פארן עלטער 12-15

© 2026 Nussbaum Mind

קאפיטל 1: די ערשטע ווערסיע

יהודה הייבט אן דעם בריוו מיט טייערער אברומי, און דערנאך בלייבט ער שטעקן.

אברומי קומט שוין צוויי וואכן נישט אין חדר. ער ערהוילט זיך אין שטוב. זייער רבי גייט ברענגען א פעקעלע בריוו צו זיין משפחה דאנערשטאג נאכמיטאג.

די אינגלעך קענען שרייבן א פאר גוטע ווערטער. קיינער דארף נישט מסביר זיין זיין קראנקהייט אדער פרעגן פראגעס וואס ער וויל אפשר נישט ענטפערן.

אויפן וועג אהיים האט יהודה פונקט געוואוסט וואס ער וויל זאגן. יעצט זעט דאס ריינע בלאט אויס צו ריין פאר די פשוטע ווערטער וואס ער האט מיטגעברענגט.

ער שרייבט: דו פעלסט אונז ביים טיש. איך האב אפגעהיט די מאדנע רעטעניש וואס דו האסט ליב געהאט. איך האף אז דו שפירסט זיך שטארקער.

דערנאך שטרייכט ער אויס שטארקער. אפשר קלינגט עס ווי ער בעט אברומי זיך צו איילן.

ער הייבט אן פון פריש.

קאפיטל 2: פינף אנהייבן

ביז מיטוואך אוונט האט יהודה פינף אנהייבן און נישט קיין סוף.

טייערער אברומי זעט אויס צו אפיציעל. העלא, אברומי זעט אויס אומפארזיכטיג. מיין טייערער חבר זעט אויס ווי עפעס וואס א זיידע וואלט געשריבן.

ער פרובירט א וויץ. דערנאך באזארגט ער זיך אז ס'וועט קלינגען ווי ער פארשטייט נישט אז אברומי איז נישט געזונט.

ער נעמט ארויס דעם וויץ.

ער פרובירט א לאנגן זאץ וועגן ווי וויכטיג חברים זענען. עס קלינגט נישט ווי עפעס וואס ער וואלט געזאגט ביים טיש.

ער נעמט דאס אויך ארויס.

זיין עלטערער ברודער, שלומי, גייט פארביי דער טיר.

"דו שרייבסט פינף בריוו?"

"איינעם."

שלומי קוקט אויפן הויפן פאפיר.

"א זייער אנגעפולטן."

קאפיטל 3: דער אמתער פראבלעם

יהודה ווייזט אים די לעצטע ווערסיע.

"איז עס שלעכט?"

שלומי לייענט עס.

"עס זאגט אז ער פעלט דיר און אז דו געדענקסט די רעטעניש. דאס זענען גוטע ווערטער."

"אבער איז דאס די בעסטע וועג?"

"איך ווייס נישט די בעסטע וועג. זאגט עס עפעס וואס דו מיינסט באמת?"

יהודה קוקט אויפן בלאט.

"יא."

"בעט עס אים צו ענטפערן אדער מסביר זיין עפעס?"

"ניין."

"קען ער עס לייענען?"

"יא."

יהודה וויל אז שלומי זאל אים זאגן אז קיין בעסערער זאץ איז נישט מעגליך. דאס איז אן ענטפער וואס קיינער קען אים נישט געבן.

קאַפּיטל 4: דאָס וואָרט וואָס ער לייגט צוריק

יהודה שרייבט איין פרישע ווערסיע.

טייערער אַברומי, דו פעלסט אונז ביים טיש. איך געדענק די רעטעניש וועגן דעם מענטש מיטן ליידיגן קאַרב. איך היט זי אָפּ ביז דו וועסט וועלן זי הערן. דו דאַרפסט נישט צוריקשרייבן. איך האָף אַז דיין ערהוילונג גייט גוט.

דיין חבר, יהודה. ער קוקט איבער די אויסלייג פון די ווערטער און לייענט עס איין מאָל אויפן קול.

די ווערטער קלינגען ווי ער. אפשר אביסל פשוט. אָבער ער פּרובירט דאָך נישט צו געווינען אַ בריוו־פּאַרמעסט.

ער פאַלט צוזאַמען דאָס בלאַט און לייגט עס אין אַ קאָנווערט.

דערנאָך עפנט ער ווידער דעם קאָנווערט.

קאפיטל 5: דער פארשפעטיגונג דאנערשטאג

דאנערשטאג אינדערפרי נעמט יהודה דעם בריוו אין חדר.

ער וויל אים געבן דעם רבי פארן לימוד. אנשטאט לייגט ער אים אונטער זיין בוך. ער וועט אים איבערקוקן ביי דער הפסקה.

ביי דער הפסקה טוישט ער היט אפ צו האלט. דערנאך טוישט ער עס צוריק.

ביים מיטאגעסן טראכט ער צי די רעטעניש וועגן דעם קארב איז נאריש.

דער רבי לייגט די בריוו פון דער קלאס אין א גרויסן קאנווערט.

"ווער עס האט נאך א בריוו, זאל אים ברענגען איידער דער לעצטער שיעור ענדיגט זיך," זאגט ער. "איך גיי אוועק דערנאך."

יהודה שפירט זיך פלוצלינג אונטער דרוק. ער האט פארברענגט שעות צו פארמיידן די מעגליכקייט פון א קליינעם טעות. און יעצט שאפט ער א גרעסערן פראבלעם: פאראפאסן ווען דער בריוו ווערט אפגעטראגן.

קאפיטל 6: איין אמתער איבערבליק

יהודה נעמט ארויס דעם בריוו.

עס איז דא איין אמתער פראבלעם. אין דער איילעניש אינדערפרי האט ער געשריבן דאנערשטאגס דאטום נישט ריכטיג.

ער פארריכט אים ציכטיג.

דאס איבעריגע בלאט זאגט נאך אלץ וואס ער מיינט. דער כתב איז ליינבאר. דער בריוו פארלאנגט נישט קיין ענטפער, זאגט נישט צו א באזוך וואס ער קען נישט מאכן און דערמאנט נישט קיין פריוואטע פרטים.

ער פאלט אים צוזאמען.

זיין האנט שטעלט זיך אפ איבערן קאנווערט. אפשר איז דא א בעסערער סוף.

עס קען זיין א בעסערער סוף, און דאך קענען די יעצטיגע ווערטער זיין גוט און פריינטליך.

ער שרייבט אברומיס נאמען אויפן קאנווערט און גיט אים דעם רבי.

קאפיטל 7: די ליידיגע האנט

אין די קומענדיגע פאר מינוט וויל יהודה דעם בריוו צוריק.

ער שטעלט זיך פאר ווי דער וויץ וועגן דעם קארב וועט קלינגען מאדנע. ער שטעלט זיך פאר אז אן אנדער אינגלס בריוו וועט זיין אסאך בעסער.

ער עפנט זיין לימוד־בוך אנשטאט צו גיין צום רביס טיש.

ביים סוף פונעם טאג נעמט דער רבי דעם גרויסן קאנווערט און גייט אוועק.

יהודה קען שוין נישט טוישן האלט צו היט אפ. ער קען העלפן אפרוימען די טישן. ער קען גיין אהיים. ער קען לאזן א פשוטן גוטן בריוו אנקומען, אן היטן יעדעסווארט דעם גאנצן וועג.

ער טוט די זאכן, כאטש די דאגה גייט מיט אים א טייל פונעם וועג.

קאפיטל 8: מען דארף נישט קיין באוואורטונג

די קומענדיגע וואך זאגט דער רבי דער קלאס אז די בריוו זענען אנגעקומען צו אברומיס משפחה.

ער שטעלט נישט די בריוו אין א ריי פון בעסטן צום ערגסטן. ער זאגט נישט וועלכער האט געמאכט אברומי שמייכלען דאס מערסטע.

יהודה דארף נישט פרעגן.

ווען ער טרעפט אברומי א צייט שפעטער, רעדן זיי וועגן א שפיל וואס זיי קענעןביידע. דער בריוו איז נישט געווען אן אריינגאנגסבילעט צו א שמועס פול מיט דאנקבארקייט.

יהודה איז צופרידן אז ער האט אים געשיקט.

ער האט אזוי שטארק געוואלט די ריכטיגע ווערטער, אז ער האט כמעט געלאזט אלע זיינע ווערטער אין שטוב.

דער בריוו האט געדארפט אויפמערקזאמקייט, אמת און א ליינבארן בלאט.

ער האט נישט געדארפט ווערן דער שענסטער בריוו וואס איז אמאל געשריבן געווארן, איידער ער קען ארויסגיין פון זיין האנט.